

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24652

гр. София, 18.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
закрито заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

като разглежда дело номер **7335** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Д. М. от [населено място], чрез адв.С. С. – САК, съдебен адрес в [населено място], [улица], ет.1, оф. 4, тел , срещу ЗППАМ №1235 от 10.06.2026г. издадена от Б. Г. на длъжност мл. автоконтрольор в ОПП –СДВР за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б.“ з“, „аа“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от един месец .

Направено е особено искане на основание чл. 166, ал. 4 от АПК, във вр. с чл. 172, ал.6 от ЗДвП, за спиране на изпълнението на обжалвания индивидуален административен акт.

Искането за спиране се обосновава с фактически твърдения, че жалбоподателят работи като таксиметров водач, би останал без средства за препитание, страда от множество заболявания и не може да работи друго, и трудно се предвижда без автомобил. В тази връзка към жалбата и искането за спиране са приложени : експертно решение от ТЕЛК от г. със 70 % ТНР, издадено на жалбоподателя, както и медицинска документация; удостоверение за водач на таксиметров автомобил, издадено на жалбоподателя ИА „ Автомобилна администрация“, разрешение за извършване на таксиметрова дейност с посочения в същото автомобил - „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] с превозвач „О“ КЕЙ СУПЕРТРАНС АД, Столична община, дирекция „Транспорт“ ; копие от пътната книжка на автомобила „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Предявеното искане по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК има годин предмет, тъй като се иска спиране на предварителното изпълнение на ИАА, което предварително изпълнение произтича от чл. 172, ал. 6, ЗДвП. Като оспорващ самата заповед, жалбоподателят е легитимиран да търси спиране на предварителното и изпълнение.

Административният орган /АО/ е наложил ПАМ, като се позовал на съставения на 10.06.26г. АУАН, и като приел, че на посочените в АУАН време и място в [населено място],

жалбоподателят управлявал лек автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Порше лизинг БГ „ ЕООД със скорост от 87 км/ч. при ограничение на скоростта от 40 км/ч., въведено с пътен знак В 26 в населеното място, като е приел че е извършил административно нарушение по чл. 21, ал.2 от ЗДвП, за което в чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, при които изложени в акта фактически и правни съображения, АО е наложил ПАМ по чл. 171, т.1, б.„ з“, „аа“ от ЗДвП. За твърденията си, с преписката административният орган е представил 2 бр. декларации, вкл. от жалбоподателя, в която било записано, че той управлявал МПС- то, АУАН, снимков материал от използваното АТСС и останалите материали, подробно описани в съпроводителното писмо.

Съгласно чл. 166, ал. 1 от АПК, оспорването спира изпълнението на административния акт. Според чл. 60, ал. 1 АПК в административния акт се включва разпореждане за предварителното му изпълнение, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда, или по искане на някоя от страните - в защита на особено важен неин интерес. В случая обаче предварителното изпълнение на заповедта е предвидено с нормативната разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, съгласно която подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Съгласно ал. 4 на чл. 166 АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2.

Разпоредбите на член 172, ал. 5 и ал. 6 от ЗДвП предвиждат, че обжалването на заповедите за налагане на принудителни административни мерки се извършва по реда на АПК, като подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Следователно, след като специалният закон, който разпорежда предварително изпълнение на ПАМ, не предвижда изрична забрана за съдебен контрол на това изпълнение, то следва съдът да провери дали са налице условията на чл. 166, ал. 2 от АПК.

Съдът може да спре изпълнението на оспорена заповед на основание чл. 166, ал. 4 във вр. с ал. 2 АПК, но само ако се установи, че допуснатото по закон предварително изпълнение на акта може да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. В тежест на жалбоподателя е да обоснове наличие на свой интерес, равен по значимост на държавния или обществен и той да докаже, че са налице посочените предпоставки за спиране на предварителното изпълнение.

В случая горните условия не са налице .По силата на чл.1,ал.2 от ЗДвП, целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица, както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства. Целта на прилагането на процесната ПАМ по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Защитените обществени отношения са с висока значимост, тъй като управлението на МПС е правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност за здравето и живота на участниците в движението по пътищата. Същевременно невъзможността за жалбоподателя да изпълнява дейността си като таксиметров водач и да получава заплащане за това в резултат от изземването на СУМПС е временна – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 1 месец. На жалбоподателя би се причинила вреда от невъзможността му да осъществява таксиметрова дейност максимум за 1 месец, респективно – да получава заплащане за това, но тази вреда не

може да бъде квалифицирана като значителна или трудно поправима. Като значителна или трудно поправима вреда следва да се определи такава увреда, която не може да бъде репарирана по обезщетителен ред, каквато в случая не е установена. В сходен смисъл – Определение № 9683/14.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9858/2025 г. – “...на жалбоподателя би се причинила вреда от невъзможността да получава заплащане ... но тази вреда не може да бъде квалифицирана значителна или трудно поправима по смисъла вложен от законодателя. Като значителна или трудно поправима вреда следва да се определи само такава увреда, която не може да бъде репарирана по обезщетителен ред“. Поначало, всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобства и засяга правната сфера на неговия адресат. Принудата не е самоцелна, а се упражнява с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения – чл. 171 от ЗДвП. Временното отнемане на СУМПС в случая е предприето като превантивна мярка с цел да бъдат защитени важни обществени интереси, в частност - правата и законните интереси на другите участници в движението по пътищата, като конкретното основание за това е квалифицирано по 171, т.1, б. “з“, „аа“ от ЗДвП. За да се спре предварителното изпълнение на ИАА, респективно да се уважи искането, това би означавало, да може да се направи обоснована и защитима констатация, че частните интереси на жалбоподателя са противопоставими/ следователно са поне равни по степен и значимост / на защитените обществените интереси. В случая следва да се даде превес на защитимите обществени интереси по опазване живота на здравето на неограничен, неопределен кръг граждани, участници в движението по пътищата, спрямо личния интерес на жалбоподателя да извършва таксиметрова дейност и получава заплащане за същата, като се отчете и твърдяното с жалбата, че се касае за таксиметров водач / за което се представят изброените по-горе документи с жалбата/ и следователно за извършване на дейност по занятие за превоз на пътници, поради което искането за спиране на изпълнението на обжалваната заповед се явява неоснователно и като такава следва да се остави без уважение. Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд София- град,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. Д. М. от [населено място], чрез адв.С. С. – САК, съдебен адрес в [населено място], [улица] ,ет.1, оф. 4, тел , с правно основание чл. 166, ал. 4, вр., ал. 2 АПК на за спиране на изпълнението на обжалвания индивидуален административен акт – ЗППАМ №1235 от 10.06.2026г. издадена от мл. автоконтрольор в ОПП –СДВР за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б. “з“, „аа“ от ЗДвП- „ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от един месец“.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС на Република България в 7-дневен срок от получаване на съобщението.

На основание чл. 138 от АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

